

Sygn. akt I PK 130/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa H. K.
przeciwko [...] Finansowemu "K. [...]" Spółce z o.o. w T.
o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez
wypowiedzenia z winy pracownika,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt IX Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 18 grudnia 2014 r., na skutek apelacji pozwanej [...] Finansowe „K. [...]” sp. z o.o. w T., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w T. z 26 marca 2014 r. w punkcie 1 w ten sposób, że zasądzoną tam kwotę obniżył do 10.479 zł, w pozostałym zakresie oddalił apelację pozwanej. Powódka domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 12.000 zł tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwana zaskarżyła w części oddalającej jej apelację. Zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 52 § 1 pkt 1 oraz 2 k.p., art. 30 § 4 k.p. oraz art. 8 k.p. w zw. z art. 56 § 1 k.p. Ponadto, zarzucono naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 328 § 2 w zw. z art. 391

§ 1 k.p.c., art. 380 w zw. z art. 240 k.p.c., art. 382 w zw. z art. 316 oraz art. 227 k.p.c., art. 378 w zw. z art. 382 k.p.c., art. 316 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c., art. 240 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, to jest: (-) art. 30 § 4 k.p. poprzez wskazanie, czy posłużenie się przez pracodawcę w treści oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia sformułowaniami języka potocznego, które mają również swoiste znaczenie przypisane im w języku specjalistycznym, tj. np. prawnym czy prawniczym, w rozumieniu tych pojęć zgodnie z ich znaczeniem w języku potocznym stanowi poprawnie wskazaną przyczynę odpowiadającą wymogom stawianym przez przepisy prawa pracy; a także czy sąd oceniający oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinien przyjąć znaczenie takich sformułowań zgodnie z ich rozumieniem w znaczeniu potocznym czy w rozumieniu języka specjalistycznego, tj. języka prawnego czy prawniczego; (-) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. poprzez wskazanie, czy zapoznanie pracownika przez pracodawcę z przyczynami rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia w formie ustnej przed wręczeniem mu oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, przy jednoczesnym nieprecyzyjnym sformułowaniu przyczyny w tym oświadczeniu, stanowi naruszenie przepisów prawa pracy o rozwiązaniu umowy o pracę; (-) art. 8 k.p. w zw. z art. 56 § 1 k.p. poprzez wskazanie, czy roszczenie pracownika o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, który dopuścił się szeregu rażących zaniedbań stanowiących ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w postaci doprowadzenia w mieniu pracodawcy do powstania znacznej szkody majątkowej, a także przedłożenie dokumentacji z podrobionym przez niego podpisem kontrahenta, przy jednoczesnym uchybieniu pracodawcy dotyczącym nieprecyzyjnego wskazania przyczyny tego rozwiązania umowy o pracę, zasługuje na ochronę zgodnie z art. 8 k.p. w sytuacji, gdy uznanie zasadności takiego roszczenia pozostawałoby w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniu.

Ponadto zdaniem skarżącej skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji nie rozpoznał większości zarzutów zgłoszonych przez pozwaną w apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie: występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1); istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w pierwszej kolejności powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Problem wykładni prawa może stanowić podstawę wniosku opartego na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., o ile przedmiotem zainteresowania nie jest konkretna sprawa i jej rozstrzygnięcie lecz ściśle określony przepis wymagający wykładni (por. postanowienie SN z 16 marca 2009 r., III UK 91/08, LEX nr 707910). Jednocześnie należy podkreślić, że powołanie się na tę przesłankę wymaga przede wszystkim tego, by potrzeba wykładni występowała „w sprawie”; potrzeba wykładni przepisów powstaje w związku z istniejącym w sprawie stanem faktycznym i prawnym, a dokonanie wykładni ma służyć właściwemu rozstrzygnięciu sprawy (postanowienie SN z 6 lutego 2014 r., I PK 246/13, LEX nr 1646083). Uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, strona skarżąca powinna nie tylko wskazać przepis, którego wykładnia wywołuje wątpliwości lub rozbieżności z orzecznictwem sądów, lecz także przytoczyć orzeczenia sądowe, w których dokonano rozbieżnej wykładni tego przepisu we wskazanym przez skarżącą zakresie lub szczegółowo opisać, na czym polegają te wątpliwości interpretacyjne (postanowienie SN z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522).

Wniosek o przyjęcie skarg kasacyjnej, w zakresie w jakim uzasadniono go potrzebą wykładni przepisów prawa, nie spełnia powyższych warunków. Po

pierwsze, został sformułowany z pominięciem ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy, za Sądem pierwszej instancji, ustalił, że w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę zarzucono kradzież mienia pozwanej i fałszowanie dokumentów w dniu 13 maja 2011 r., a także, że z tego oświadczenia nie wynikało o jakie mienie chodzi oraz nie skonkretyzowano okoliczności, które pozwalały umiejscowić zarzut kradzieży mienia. Ponadto ustalił, że u pozwanej była praktyka podpisywania się za kontrahenta E. P., a powódka w dniu 13 maja 2011 była na urlopie i nie wykonywała pracy. Z zestawienia powyższych ustaleń z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika zatem, że powołane przez skarżącą wątpliwości interpretacyjne zostały sformułowane w oderwaniu od stanu faktycznego tej sprawy i w istocie zmierzają do weryfikacji ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Ponadto, skarżąca powołując się na potrzebę wykładni przepisów, poza kwestionowaniem oceny Sądu Okręgowego, nie wyjaśniła na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne wymienionych we wniosku przepisów prawa.

Przechodząc do rozważenia twierdzenia skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, na wstępie warto zauważyć, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia; samo naruszenie (nawet oczywiste) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie SN z 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143). Okoliczności wskazane we wniosku przez skarżącą nie uzasadniają oczywistej zasadności skargi w przywołanym wyżej rozumieniu. Zestawienie twierdzeń skarżącej z treścią uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia, w ocenie Sądu Najwyższego, nie potwierdza zarzutu, że zaskarżone orzeczenie stwarza pozory przeprowadzenia kontroli instancyjnej, a sposób rozpoznania zarzutów apelacyjnych przez Sąd Okręgowy uniemożliwia ocenę poprawności zaskarżonego wyroku.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

l.n